

Спадкоємиця Джасада. Книга 1

КУПИТИ

Про книгу

Десять років тому родину правителів Джасада убили, їхню магію проголосили незаконною, а саме королівство спалили дотла.

Хоча ворожа армія досі вистежує вцілілих джасадців, спадкоємниця престолу Сільвія зуміла зникнути безслідно. Її ім'я забуте, її дім стертий з мап, її спосіб життя - мовчазна тінь. Але один необачний вчинок звернув на Сільвію увагу самого Аріна - принца завойовників, мисливця за магами, ворога її роду. Тепер, щоб зберегти життя, дівчина повинна укласти угоду із найзапеклішим ворогом. Смертельна гра розпочинається.

«Сильвіє»

Мороз пройняв мене до кісток. Ім'я, що прозвучало з його вуст, було несправжнім, але я однаково стривожилась. Коли він зустрівся зі мною очима, злість покинула мене, а натомість прийшов переляк. Його погляд холодний. Холодніший, ніж краплі дощу на моїй шкірі. Я забула про Рорі, Адель, мертвого солдата. Я забула в усій повноті про Магаїр.

Я була десятилітньою Спадкоємицею, яка сиділа за старовинним дубовим столом, коли небо палало вогнями, коли чорні блискавки прорізували землю. Вимазана кров'ю та попелом, я перебувала в Ессамському лісі. Мене пробирав трепет, мучив голод. Я простягаю руку до жінки, що схилилася наді мною. Промені сонця пронизують її наскрізь, наче ця прекрасна постать - ткане полотно й нічого більше.

Зі смертю я стикалася у кожному зі своїх втілюваних «я», але ніколи мені не доводилось дивитись їй у вічі... аж до цієї миті.

Для Генд, моєї першої читачки, подруги та молодшої сестри.

А ще для кожної старшої дочки, яка обирає хоробрість.

Розділ 1

Дві речі стояли на заваді моєму хорошому нічному сну, і мені дозволено вбити лише одну з них.

Блукаючи берегами річки Гірун, я мружила і виглядала будь-який рух. Багнука, пізні години — це я очікувала. У селі кожен учень із цим стикається. Я не очікувала лише жаб.

— Голосіть свої прощання, безмозкі паразити! — кричу ім. Жаби розробили оборонну стратегію, яку приводять у дію з кожним моїм наступом. Спочатку дозорець квакає про тривогу. Решта заскакує в річку. Тоді хоробрий сповісник плигає не на життя, а на смерть. Намагання таке ж похвальне, як і даремне.

Багнука глибоко влізла під нігті. Місячне сяйво виглянуло з-поза кістлявих гілок дерев, і на мить моя рука стала на вигляд чужою: тендітніша, доглянута. Як руки Ніфран. Руки, що махали сокирою нарівні з дужим дроворубом, влітали найбурхливіші кучері у витончені коси, вточували списи у пащі тварюк. У роки мого раннього дитинства — коли скорбота за моїм вбитим батьком ще не поглинула Ніфран як гнилизна; коли здоровий глузд ще не покинув її остаточно, — материні руки могли зробити будь-що.

О, якби ж вона побачила мене зараз. Укриту брудом та ошукану річковою мерзтою.

Блідий туман Гірун вдихає життя в зимові кістяки Ессамського лісу. Я омила в річці долоні й відкинула осторонь усі думки про мертвих.

За стовбуром пролунав шалений квак. Кинувшись вперед, я вхопила слизького дозорця. Ах, відважні не з тих, кому вдається врятуватись. Я піднесла його ближче.

— Твої друзі гасають за цвіркунами, а ти тут. Чи були вони того варті?

Я кинула непритомну жабу у відро й зітхнула. Ще десять, а це означає повторне коло біганини та молитов, щоб багнука не просочилася крізь дірку в правому черевіку. Той факт, що Рорі — славетний хімік, не справив

на мене враження. Не зацікавило й це всіма жадане навчання. Від того, щоб жбурнути відро і піти до Раїного притулку, де чекає тепла вечерея і зручне ліжко, мене стримувало почуття обов'язку.

Рорі не ставив питань. Коли я опинилася на його порозі п'ять років тому — просочена кров'ю, наполохана, — він обробив мої рани та відвів до Раї. Чоловік врятував від вуличного життя п'ятнадцятирічну сироту без зв'язків і без минулого.

Різкий тріск гілки напружив мої м'язи. Я простягнула руку в кишеню та схопила руків'я кинджала. Беручи до уваги схильність нізальських солдатів проводити неочікувані обшуки, я зазвичай носила клинок прив'язаним у черевіку. Але перед цим довелось його дістати, щоб розрізати папороть, у якій заплуталась моя нога, після чого я поклала ніж до кишені.

Оглянувши мимохідь шурхітливі гілки, я нічого не виявила. Я намагалась довго не задивлятися в темні пустки поміж дерев. Надто багато жахить з них виринало, щоб я ще колись вірила в незворушність темряви.

Я повільно озирнулась до того, чого боялась найбільше — ряду дерев позаду, обпалених однаковими, моторошно чіткими чорними зарубками. Знак ворона із розправленими крилами вирізьблено на деревах вздовж кордону Магаїра. Попри лісову багнюку ці мітки залишалися чистими. Перетин позначених воронами дерев без дозволу — карне правопорушення, за яке передбачено ув'язнення, а то й гірше. У нижніх селах, де лідери королівства закривають очі на свавілля нізальських солдатів, «гірше» — переважно лише початок.

Запхавши кинджал в кишеню та пройшовшись по краю периметра, я провела нігтем по різьбленому крилу. Я проміняла б усіх жаб зі свого відра, аби мати достатньо відваги здерти нігтями мітку. Можливо, такий сплеск відваги змусив би мене уткнути в стовбур клинок і спотворити знак нізальського панування. Не стіни та не мечі утримували нас — загнаних, ніби тварин, — а проста зарубка. Влада іншого королівства висіла над нами, наче отруйне повітря, царюючи над усім досяжним.

Я глянула на дозорця у відрі й опустила руку. Відвага того не варта. Скалки теж.

Товстий шар морозу покривав дорогу назад до села. Проминувши стіну, що відмежовувала Ессамський ліс від Магаїра, я напнула каптур майже до носа. Ідучи до крамниці Рорі, я звернула у звивистий провулок, щоб не ризикувати відкритою — і часто патрульованою — головною дорогою. Щойно я туди ступила, мене огорнула темрява. Я сперлася долонею об стіну і, керуючись різким смородом гною, крок за кроком ступала вперед. Кішка прошипіла на мене з-під стосу ящиків, інстинктивно зігнувшись над напівз'їденим кістяком щура.

— Я вже вечеряла, але дякую за пропозицію, — прошепотіла я, відскочивши геть від її пазурів.

За двадцять хвилин по тому я пожурила повне відро під ноги Рорі.

— Я вимагаю переузгодження моєї платні.

Рорі навіть не відвів очей від свого списку.

— Уперед, вимагай. Я буду он там-от.

Він зник у підсобці. Нахмурена, я задумалась, чи не піти мені за штору й не покалічити його жаб'ячими трупами. Сморід багнюки та плісняви безповоротно в'ївся у шкіру. Найменше, що він міг зробити, це доплатити за мило, щоби я замаскувала запах.

Я розставила всі припарки, щільно закриваючи кожен банку перед тим, як поставити в кошик. Одного невдалого разу я наскочила не на ту сторону його вдачі, коли забула закрити мазі перед тим, як послати їх з хлопчиком Юлі. Того дня я дізналася стільки про поширення хвороб, скільки й про неухильні моралі Рорі.

Він повернувся.

— Іди вже. Поспи трохи. Не хочу, щоб твій вигляд відлякував завтра покупців. — Рорі покопирсався у відрі, оглядаючи кількох жаб. Роки відбилися на його вузькому коричневому лиці. Довгі пальці були весь час заплямлені кольором останнього відвару, а насуплена зморшка між густими бровами ніколи не зникала. Я називала її «лютометр», тому що могла завжди виміряти рівень його люті за кількістю зморшок над носом. Не зважаючи на давню травму стегна, його струнка статура ще не означала кволість. Зрідка, коли Рорі сміявся, було видно: у молодості він був

вродливим. — Якщо я побачу, що дно знову покрите багном, то отрую твій чай.

Він впихнув мені в руки запакований навмання згорток.

— Ось.

Здивована, я оглянула пакунок.

— Для мене?

Рорі змахнув ціпком довкола пустої крамниці.

— Дитино, ти головою вдарилася?

Я обережно розгорнула тканину, — частково очікуючи, що щось вибухне мені в лице, — і побачила пару гарних золотих рукавичок. М'якші за крила голубки, вони коштували, ймовірно, дорожче, ніж усе те, що я могла собі дозволити. Я шанобливо підняла одну рукавичку.

— Рорі, це задорого.

Я лиш на мить завагалась, чи вдягати їх. Акуратно поклавши пакунок на прилавок, я поспішила стерти бруд зі своїх рук. На мені не лишилося жодного чистого місця, тому я повитирала їх об Рорину туніку, за що отримала по вусі ляща.

Рукавички пасували ідеально. М'які та еластичні, вони легко розтягувалися від порухів моїх пальців.

Я підняла руки до ліхтаря, щоб краще розгледіти. На ринку їх точно можна гарненько продати. Не те щоб я одразу це зробила, звісно. Рорі подобалося прикидатися, що він емоційно мілкий, як ложка. Але він пригнітився б, якби я вторгувала його подарунок наступного ж дня. Знайти ринок в Омалі не складно. Нижні села завжди потребують їжі та ресурсів. Торгівля між собою була легшою, аніж випрошування залишків з палацу.

Старий чоловік ледь всміхнувся.

— З днем народження, Сільвіє.

Сільвія. Моя перша та улюблена брехня. Я склала докупи долоні.

— Утішний подарунок для старої діви? — За всі п'ять років Рорі жодного разу не забув про мою підроблену дату народження.

— Навряд чи поріг старої діви — це двадцять років.

Правду кажучи, двадцять із половиною. Ще одна брехня.

— Ви такі старі, як сам час. Будь-який вік нижче ста для вас, мабуть, однаковісінський.

Він штуркнув мене палицею.

— Вже запізній час, щоб старій діві вештатись.

З крамниці я вийшла піднесена духом. Щільно напнувши плащ на плечі, я зав'язала каптур по підборіддю. Перед тим, як возз'єднатися з ліжком, потрібно виконати ще одну справу, а отже, заглибитися ще далі у тихе село. У пізні години думки вільно розгулювали, і могло здатись, що з-поміж кам'яних щілин шепочуть голодні шайтани та шкребуться неспокійні мерці, хоча насправді то були просто полохливі шкідники.

Мені відомо, як страх лукаво спотворює непевні тіні в наймоторошніші обриси. Уже багато років я не можу вночі повноцінно виспатись. Бували дні, коли доводилось вірити лише подиху в грудях та землі під ногами. Між мною і селянами була та відмінність, що свої страхи я знала поіменно. Я знала, який був би в них погляд, якби мене знайшли. Тоді мою долю не потрібно й уявляти.

Магаїр — маленьке село з давньою історією. Тутешні діти знали вигадки, почуті від мамів і татів, від бабусь і дідусів. Навіть попри те, що час вже давно перегорнув стару сторінку на нову, забобони й досі підтримували життя села.

Вони також підтримували мою власну торгівлю.

Замість того, щоб звернути направо до Раїного притулку, я чкурнула на злидарську дорогу. Грудочки медового тіста та плями жиру на бетонній веранді вказували на місце, де доньки цукерника наминали ласощі між своїми справами. Оминувши собак, що нюхали недоїдки, я перевірила, чи не було поруч когось, хто міг би повідомити Рорі про мої пересування.

У нас (у Рорі та в мене) була традиція пробачати один одному. Якби він дізнався, що я від його імені лікую забобонних омальців, продаючи їм нісенітні відвари, — ну, сумніваюся, чи Рорі міг би пробачити таку витівку. «Ліки», які я каламутила для своїх пацієнтів, були безневинні: потовчені трави та змішані спиртні напої. Здебільшого ліковані недуги були смішніші, ніж усе те, що я могла налити в пляшечку.

Від притулку до потрібного мені будинку — десять хвилин пішки. Заблизько, щоб розслабитись. Із краю обвислого даху, де від гачка до гачка була натягнута мотузка для одягу, капала вода. Пара спідньої білизни впала на землю. Я копнула її подалі з очей. Рая давним-давно мене навчила, як ховати білизну на мотузці за допомогою іншого вбрання. Не розуміла, для чого стільки мудрування. І досі не розумію. Але часу сьогодні обмаль. Не хочеться витратити його, утішаючи присоромлених омальців від того, що тепер я точно знала: вони носили білизну.

Двері розчахнулись.

— Сільвіє, хвала небесам, — сказала Зайнаб. — Сьогодні їй гірше.

Я постукала брудними черевиками об одвірок та увійшла.

— Де вона?

Я послідувала за Зайнаб до кімнати в кінці короткого коридору. Куриво ладану пронеслось над нами, щойно вона відчинила кімнату. Я розвіяла рукою повислий білий дим. Стара худорлява жінка колихалась туди-сюди на підлозі, її руки були вкриті глибокими кривавими подряпинами від нігтів. Зайнаб зачинила двері, тримаючись осторонь. Її великі ясні очі сповнилися сльозами.

— Я намагалася завести її до ванни, а вона зробила ось що. — Припіднявши рукав абаї, Зайнаб показала незліченну кількість подряпин.

— Ясно. — Я поставила сумку на стіл. — Я покличу тебе, коли закінчу.

Вгамувати відваром стару було не легко. Я стала позаду неї та закинула кругом шиї руку. Вона рвалася за мій рукав, силкуючись хапнути повітря. Я влила рідину в горло і послабила хватку для ковтка. Переконавшись, що виплюнути вона вже не зможе, я відпустила її та поправила свій рукав. Жінка сплюнула мені під ноги й вишкірила зуби, заплямовані де-не-де кров'ю від кусання губи.

Настоянка починала діяти вже за кілька хвилин. Мої таланти — сумнівні насправді — полягали у скороминучій ілюзії. На виході я дозволила Зайнаб кинути мені кілька монет в кишеню плаща і вдала подив. Мені не зрозуміти омальців та їхню вдавану скромність.

— Пам'ятай...

Зайнаб нетерпляче покивала головою.

— Так, так. Я і слова про це не скажу. Скільки років минуло, Сільвіє. Якщо аптекар колись дізнається, то не від мене.

Вона була дуже впевнена, як на жінку, яка жодного разу не поцікавилася тим, що я постійно вливала в горло її матері. Задумана, я помахала Зайнаб на прощання та переклала клинок до кишені з монетами. На вибоїстій ґрунтовій дорозі дзюркотіли калюжі смердючого дощу. Будинки на цій вулиці доречніше було б назвати халупами. Над стінами, склеєними то глиною, то шматочками цегли, шурхотіли солом'яні дахи. Я оминула зелену віслючу купу, розкислу й трав'янисту, яка аж щипала за ніс.

Чи в омальських верхніх містах розкидали по вулицях екскременти?

Сусіди Зайнаб порозсипали перед дверима куряче пір'я, щоб похвалитися своїм достатком. Їхня донька одружилася з торговцем з Давара, і за її викуп вони могли їсти курятину цілий місяць.

Відтепер найкрасивіші шати прикрашали її тіло. Найдобірніше м'ясо та важко вирощені овочі були у неї на тарілці. Більше ніколи їй не доведеться обходити віслючі купи в Магаїрі.

Я завернула за ріг, бездумно рахуючи монети в кишені, і об когось стукнулась.

Спотикнувшись, я встигла вчепитися за стіс потрісканої цегли.

Нізальський солдат навіть не ворухнувся, лиш більше насупився.

— Назвися.

У моїй горлянці залопотів важкими крилами переляк. Хоча пересування по селу не були обмежені комендантською годиною, мало хто ризикував гуляти вночі. Нізальські солдати патрулювали по двоє, а це означало, що десь на іншому краю села когось діставав його напарник.

Я придушила страх, зламала його крихкі кінцівки. Переляк це чума. Єдиний його намір — поширитись на кожну думку, кожний інстинкт. Я миттєво опустила погляд. Дивитись в очі нізальському солдату викликало б лише проблеми.

— Мене звати Сільвія. Я проживаю в Раїному притулку та навчаюсь в аптекаря Рорі. Перепрошую, що потурбувала вас. Старша жінка потребувала негайної допомоги, а мій роботодавець зараз не спроможний.

Судячи зі зморшкуватого лиця, солдату було під п'ятдесят. Якби він був омальським патрульним, його вік мало б що значив. Натомість нізальські солдати найчастіше помирали кривавою смертю в молодості. Якщо він дожив аж до зморщок на лобі, то був або смертельно небезпечним, або боягузом.

— По батькові?

— Я перебуваю під опікою Раїного притулку, — повторюю.

Солдат певно недавно в Магаїрі. Усі знали про сиротинець Раї на пагорбі.

— У мене ні батька, ні матері.

Далі він не розпитував.

— Не помічала ніяких заворушень, які б могли привести до схоплення джасадця? — Хоча для солдатів це було звичайним питанням, спрямованим заохотити пильність щодо будь-яких ознак магії, у душі я здригнулась. Останній арешт джасадця відбувся в сусідньому селі лишень місяць тому. Із чуток я дізналася, що дівчина повідомила, як її подруга полагодила тріщину в підлозі помахом руки. Скільки я підслухала вихвалень, посипаних на дівчину за її хоробрість виказати п'ятнадцятирічну злочинницю. Вихвалень і заздрощів — кожен з нетерпінням чекав на свою героїчну мить.

— Ні. — Я не бачила іншого джасадця вже п'ять років.

Солдат зціпив губи.

— Ім'я старшої жінки?

— Айя, але її дочка, Зайнаб, опікується нею. Можу вас направити до них, якщо бажаєте. — Зайнаб винахідлива. Для такої миті у неї наготові буде якась байка.

— Нема потреби, — махнув він собі рукою за спину. — Можеш іти. Тримайся подалі від злидарської дороги.

Одна перевага старших нізальських солдатів — це менша схильність до пустих погроз та випитувань, на відміну від їхніх молодших колег. Вдячно кивнувши, я хутко промчала повз. Кілька хвилин по тому я прослизнула до притулку. Чутно запах холодного воску — остання з дівчат тільки допіру лягла спати. З полегшенням, що про мій день народження забуто, я скинула біля входу черевики. Рая навідувалась сьогодні до торговців тканинами.

Після торгу вона була завжди в поганому настрої. Єдиним свідченням свята буде завтрашній сніданок: фітір з листкового тіста, политий топленим маслом та патокою.

Відкривши двері до себе в кімнату, я відчула, як хвиля тепла огорнула мене. Святі кучері Бейри, тільки не знову.

— Рая з тебе шкуру здере. Валіма за тиждень.

Марек стояв над вогнищем і длубав палицею вуглики. Його золотисте волосся сяяло від полум'я. Шматочки тканини й зшитків, які, мабуть, були зародками сукні, лежали під швейним приладдям Сефи.

— Саме так, — підхопила Сефа, кладучи кусень обвугленої яловичини у бульйон. — Я топлю свою печаль у краденому бульйоні, усе через прокляту валіму. Глянь-но на цю сукню! Це сукня, з якої сміються всі інші сукні.

— Що він робить з вогнем? — запитала я, вирішивши уникнути болючої теми про вбрання. Настане ранок, і Сефа, з переможною усмішкою та залитими кров'ю очима, простягне Раї розкішну сукню. Учнівство в найкращої швачки Омала — привілей, який не дається тим, хто ламається під тиском.

Він намагається обсмажити кляте насіння. — Сефа принохалась. — Ми зробили з твоєї кімнати таверну. Вибач. На свій захист, ми зібралися, щоб оплакати трагічну втрату.

— Втрату? — Я сіла біля кам'яного вогнища, потираючи над тріскотінням вогню руки.

Марек подав мені один з Раїних келихів. Жінка вичинить нас, як оленів.

— Не зважай. Ми просто хотіли позловживати твоїм вогнищем, — сказав він. — Упевнений, що Юлі нацьковує на мене своє стадо. Мене мало не зіштовхнули сьогодні в канаву.

— Ти якось напакостив йому або худобі?

— Ні, - нахмурився він.

Я покрутила келих між долонями та зіщулила очі.

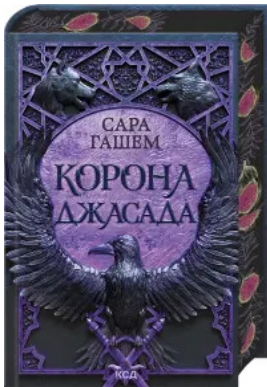
— Марек.

— Я, можливо, скористався його стайнями, щоб... розважити... — Він по-мученицьки здихнув. — Його доньку.

Сефа і я водночас невдоволено простогнали. Марек вже далеко не вперше вплутується в халепу, ганяючись за сором'язливою усмішкою або добрим словом. Він був до безглуздя красивий, густочубий та зеленоокий, а струнка постава не виказувала його силу. Усупереч своїй вроді, він обрав навчатися в Юлі, найвимогливішого фермера Магаїра. Марек, який цілими днями вантажив вози й пас худобу, став незамінним для кожного торговця в селі. Він працював задля їхньої поваги, бо в Магаїрі лише кілька речей цінувалися більше, ніж мозолисті руки та піт на чолі.

Тому всі мирилися з розбитими серцями, що він після себе лишав.

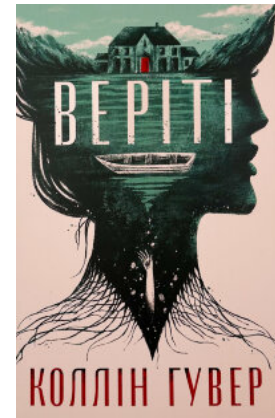
Рекомендована література

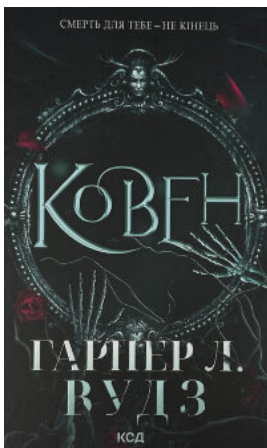
Корона Джасада. Книга
2

Покинь якщо кохаєш

Веріті. Ексклюзив

Ковен. Книга 1

Тобі боляче?

Механічний янгол.
Пекельні пристрої.
Книга 1

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ